

paa disse Omraader. Der er snart sagt, tror jeg, ikke 10 Medlemmer her i denne Sal, hvis der overhovedet er nogen — jeg skal ikke kunne sige det, det kunde være, der slet ikke var nogen —, der i det hele vilde standse paa denne Bane. Jeg vil her slet ikke tale om dem af disse Udgifter, som hvile paa vedtagne Love, men hvor dog Lovene have sat en Grænse, en Grænse, der aldrig er bleven respekteret, men stadig flyttes op efter, — jeg tænker paa Alderdomsunderstøttelsesloven, Sygekasse-loven, Tuberkuloseloven, Loven om Tilskud til Arbejdsløshedskasser og flere andre. Hvem ønsker, at vi skulle standse her? Jeg tror, at hvis man spurgte her ud over Salen, saa var der ingen, der meldte sig. Hvem ønsker, at man skal standse med eller væsentlig formindske Tilskuddene til saadanne Foretagender som Fængselshjælpen eller Hjemmet for vanføre? Neppes heller nogen. Hvem ønsker at skruer vort Folkeundervisningsvæsen tilbage? Ingen! Meget snarere kan der være Udsigt til, at om ikke lang Tid staa vi overfor nye Krav paa dette Omraade. Paa Husmandslovens og Hjælpekasselovens Omraade have vi allerede set, at den høje Regering har stillet Forslag om at forhøje Statens Tilskud for Hjælpekassernes Vedkommende ret betydeligt og dertil knyttet Bestemmelser, som aabne store og vidtstrakte Perspektiver for en stadig Udstrømning af Statskassens Beholdning. Nej, det er visselig ikke let at standse paa den Vej, som vi, ledede af et social-politisk Syn, der nu er gældende over den hele civiliserede Verden, ere komne ind i, og hvor Danmark indtager en saa høj og hæderlig Plads, som det gør, og som vi ikke paa nogen Maade ville ned fra. Men selvfølgelig er der Besparelser, der kunne foretages; der er endda nogle, som kunne gøres, uden at det vil svie til nogen virkelig berettiget Interesse. Jeg skal her ikke komme ind paa at nævne Eksempler, men det er der. Der er andre Besparelser, som vel ville svie til Interesser, som vi alle gerne ville værne og pleje, men hvor det er nødvendigt, at denne Svie en Gang kommer, fordi Statskassen ikke kan overkomme saa meget. Men naar vi komme udenfor den ret begrænsede Margen for disse to Kategorier af Besparelser, kunne vi ikke skære bort, uden at det føles som et dybt og smerteligt Indsnit i hele vort Samfunds Struktur og hele den Virksomhed, der paa Samfundets Vegne udføres, navnlig til Gavn for de smaa og ulykkeligt stillede i Samfundet. At tænke sig at skruer Lønnin-

gerne tilbage! — en saa absurd Tanke behøver jeg vel i denne politisk kyndige Forsamling slet ikke at nævne; det ville alle føle, at det gaar slet ikke an. Men, som sagt, hvor der kan spares, der bør der spares, og navnlig tror jeg, at man bør komme ind paa den Tanke at give en hel Del af de Institutioner, der tidligere have faaet Tilskud af Staten, en vis Respit, yde dem Tilskud for et Par Aar endnu, saa de kunne indrette sig paa at undvære det, inden vi tage det helt bort eller væsentlig reducere det. Jeg haaber, at man ad den Vej virkelig vil kunne naa en Reduktion. Men lad os ikke hengive os til Illusioner om, at vi kunne gøre her i Landet, hvad man ikke, mig bekendt, har kunnet gøre i noget som helst andet civiliseret Land i Verden: følge med i den hele moderne sociale Udvikling med Støtte af Erhvervs-livet paa de mange forskellige Maader, med de forhøjede Lønninger etc., uden at det kommer til at koste forøgede Byrder. Man kan ikke gøre det med Besparelser alene. Det lyder maaske grimt i manges Øren, men det er bedst at sige det, for det er Sandheden.

Vi maa ogsaa tænke paa at forøge Indtægterne. Nu har den højtærede Finansminister sagt, at han tænkte ikke paa at foreslaa forøgede Skatter. Jeg tænker mig, at den højtærede Minister her har taget, hvad man her kan kalde Post- og Jernbaneskatterne med, i alt Fald har han ingen Reservation gjort. Den højtærede Minister begrundede det paa en Maade, som jeg fandt besynderlig, da jeg hørte det, og som jeg vedblivende finder ret besynderlig, nemlig ikke ved absolut at afvise det — for det kunde han ikke gøre; som den forstandige Mand, han er, ved han meget godt, at det vil blive nødvendigt at gøre det —, men ved at sige: Det behøver jeg ikke at beskæftige mig med, den Tid oplever jeg ikke som Minister. Ja, det sagde den højtærede Minister, ikke just i de Ord, men han sagde, at den nu værende Regering vilde ikke gaa til en saadan Foranstaltning, og saa kom der nogle Udtalelser, som jeg gerne skal finde, naar jeg kommer til Replikken, om, at det var noget, der laa ude i Fremtiden, og den Fremtid oplevede den højtærede Minister og hans Kolleger neppes. Det Svar er ikke tilstrækkeligt. Den Redegørelse kunne vi ikke nøjes med. Jeg ved meget godt, at den højtærede Regering ikke sidder paa det allersolideste parlamentariske Grundlag, men det er med Regeringen ligesom med de enkelte Mennesker, der